

Sygn. akt I C 634/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 28 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Maria Stelska

Protokolant: Ilona Pasternak

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2014 r. w Lublinie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.

przeciwko M. K.

o zapłatę

I. utrzymuje w mocy w stosunku do pozwanej M. K. nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy w Lublinie w dniu 22 czerwca 2012r., w sprawie I Nc 145/12;

II. oddala wniosek pozwanej M. K. o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 634/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 marca 2012 r. (pozew, k. 4 i n., koperta, k. 36) wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, że pozwane A. K. (1) jako wystawca weksla oraz M. K. jako poręczyciel wekslowy winny zapłacić solidarnie powodowi, w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty kwotę 116.863,13 zł z weksla wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego radcy prawnego, wg norm przepisanych.

W przypadku wniesienia przez pozwane zarzutów powód wniósł o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy i nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w ramach współpracy z A. K. (1), prowadzącą działalność gospodarczą z siedzibą w O. sprzedawał na jej rzecz artykuły spożywcze i inne.

Podaje, że tytułem zabezpieczenia wierzytelności z tytułu nabywanych przez pozwaną A. K. (1) towarów wystawiła ona weksel in blanco, a w porozumieniu wekslowym z dnia 17 listopada 2010 r. określone zostały warunki jego wypełnienia. Weksel ten został poręczony przez M. K., która zgodnie z treścią oświadczenia przejęła odpowiedzialność wekslową za dług wystawcy weksla

Z uwagi na zwłokę wystawcy weksla w zapłacie faktur wystawionych w związku z realizacją łączącej strony współpracy, powód w dniu 22 sierpnia 2011 r. wypełnił weksel na sumę wekslową 131.707,29 zł odpowiadającą zadłużeniu w dacie wypełnienia.

Na sumę wekslową składa się kwota główna – 118.433,30 zł oraz odsetki ustawowe za zwłokę.

Data płatności weksla jest 5 września 2011r., a miejscem płatności L..

Powód wskazuje, że przedstawił pozwanym weksel do zapłaty, wezwania do jego wykupu zostały skutecznie doręczone. Powód podnosi, że mimo wyżej wskazanych okoliczności weksel nie został wykupiony w terminie.

Pozwane dokonały częściowej spłaty, więc zadłużenie na dzień wnoszenia pozwu wynosiło 116.863,13 zł.

Do pozwu powód dołączył oryginał weksla (kopia, k. 46), porozumienie wekslowe z dnia 17 listopada 2010 r. (k. 18), oświadczenie awalisty z dnia 17 listopada 2010 r. (k. 19), wyciąg z ksiąg rachunkowych z dnia 22 sierpnia 2011 r. (k. 20) oraz noty odsetkowe (k. 21-28).

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2012 r. Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową i na podstawie art. 200 § 1 k.p.c. w zw. z art 17 pkt 4 k.p.c. przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Lublinie (postanowienie, k. 38)

Nakazem zapłaty z dnia 22 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy w Lublinie orzekł, że pozwane A. K. (1) jako wystawca weksla i M. K. jako poręczyciel wekslowy, w ciągu dwóch tygodni od doręczenia niniejszego nakazu winny solidarnie zapłacić powodowi (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. kwotę 116.863,13 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 marca 2012 r. oraz kwotę 5.078,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania albo wnieść w tymże terminie zarzuty (nakaz zapłaty wydany w sprawie I Nc 145/12, k. 50).

Dnia 20 lipca 2012 r. pozwana M. K. złożyła zarzuty od w/w nakazu zapłaty (zarzuty, k. 55 i n., koperta, k. 69, domagając się jego uchylenie w całości oraz oddalenia powództwa. Wniosła też o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz o wstrzymanie natychmiastowej wykonalności zaskarżonego nakazu zapłaty.

Pozwana podniosła zarzut wypełnienia weksla w sposób niezgodny z zawartym porozumieniem.

Wskazała w uzasadnieniu zarzutów, że § 3 porozumienia z dnia 17 listopada 2010 r. stanowi, iż weksel będzie zabezpieczał wierzytelności z tytułu nabywanych przez wystawcę towarów, a więc wierzytelności mogące powstać w przyszłości. Z oznaczenia daty wystawienia weksla wynika, że obejmuje on wierzytelności powstałe przed dniem jego wystawienia, tj. przed 22 sierpnia 2011 r., co w jej ocenie uzasadnia podniesiony zarzut. Gdyby zobowiązanie wekslowe dotyczyło wierzytelności już istniejących, pozwana odmówiłaby poręczenia z uwagi na wysokość wierzytelności powoda wobec wystawcy weksla.

Następnie pozwana podniosła, że została wprowadzona w błąd zarówno przez wystawcę weksla jak i jego remitenta, co do treści składanego oświadczenia woli w postaci poręczenia wekslowego, gdyż nie poinformowali poręczyciela wekslowego, że na dzień 22 sierpnia 2011 r. wystawca posiada tak wysokie zadłużenie wobec powoda. Wskazuje również, że remitent znając zadłużenie wystawcy przyjął poręczenie od pracownika wystawcy, zarabiającego 2.500,00 zł. W razie egzekucji skierowanej do wynagrodzenia, awalista zaspokajałby remitenta w wysokości 500 zł miesięcznie, co nie pokrywałoby nawet w połowie narastającej należności odsetkowej.

W ocenie pozwanej, remitent celowo nie wskazał w deklaracji wekslowej kwotowo górnej granicy zobowiązania wekslowego, co mogłoby skłonić pozwaną do przemyślenia swojej decyzji. Ponadto nie podjął czynności w zakresie uzyskania zgody małżonka pozwanej na zaciągnięcie zobowiązania, co czyni takie poręczenie ekonomicznie nieuzasadnionym.

Kolejną okolicznością, która zdaniem pozwanej wskazuje na wprowadzenie jej w błąd jest fakt, iż nie został dla niej sporządzony egzemplarz porozumienia wekslowego, podczas gdy wystawca i remitent otrzymali dokument obejmujący treść tego porozumienia.

Pozwana w zarzutach oświadczyła, że uchyła się od skutków złożonego oświadczenia woli w postaci poręczenia wekslowego dokonanego na wekslu wystawionym 22 sierpnia 2011 r. przez A. K. (2) na zlecenie (...) sp. z o.o. w L.. Wskazując na zachowanie terminu podała, że o wysokości poręczonej sumy wekslowej dowiedziała się z otrzymanego wezwania do wykupu weksla.

Powód w odpowiedzi na zarzuty (k. 88 i n.) wniósł o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy i zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

Powód zakwestionował zarzut nieprawidłowego wypełnienia weksla i podniósł, że pozwana oświadczyła, poręczając weksel w dniu 17 listopada 2010 r. , iż akceptuje treść porozumienia wekslowego, w tym warunki uzupełnienia weksla, a objęcie zobowiązaniem wekslowym wierzytelności istniejących na dzień wystawienia weksla wynika z treści porozumienia. Zarzuty pozwanej przeczą ponadto gwarancyjnemu charakterowi weksla in blanco.

Powód zakwestionował również zarzut pozwanej dotyczący wprowadzenia jej w błąd.

Na rozprawie 8 maja 2014 r. pełnomocnik powoda oświadczył, że spółka (...) sp. z o.o. została z dniem 4 kwietnia 2014 r. przejęta przez spółkę (...) S.A. z siedzibą w K. (protokół rozprawy, k.122-v.).

W toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. K. (1), w ramach działalności gospodarczej obejmującej prowadzenie sklepu, współpracowała z powodem nabywając od niego towar.

Dla zabezpieczenia wierzytelności powoda wynikających z powyższej współpracy A. K. (1) wystawiła weksel in blanco, a warunki jego wypełnienia określało porozumienie wekslowe z dnia 17 listopada 2010 r. (okoliczności bezsporne, poświadczona za zgodność z oryginałem kopia porozumienia wekslowego z dnia 17 listopada 2010 r., k. 18, weksel-kopia włączona do akt, k. 46).

Pozwana, od 2010 r. zatrudniana była przez A. K. (1) jako kierownik sklepu.

W czasie pierwszego miesiąca pracy, gdy przygotowywano sklep do otwarcia, w tym odbierano towar od (...) sp. z o.o. A. K. (1) przedstawiła pozwanej do podpisania trzy dokumenty, wśród których był weksel. Pozwana podpisała weksel w charakterze awalisty, złożyła stosowne oświadczenie i podpisała się w tym charakterze pod porozumieniem wekslowym z dnia 17 listopada 2010 r.

Pozwana nie zapoznała się z ich treścią, mimo istnienia takiej możliwości (dowód: zeznania pozwanej M. K., k. 170-v-171-v., poświadczona za zgodność z oryginałem kopia porozumienia wekslowego z dnia 17 listopada 2010 r., k. 18, oświadczenia awalisty- M. K., k. 19).

Z uwagi na zwłokę w zapłacie należności wynikających z faktur wystawionych w związku z realizacją łączącej powoda z A. K. (1) umowy, powód dnia 22 sierpnia 2011 r. wypełnił weksel na sumę wekslową 131.707,29 zł. Wpisał jako datę płatności 5 września 2011 r., a jako miejsce płatności L. (okoliczności bezsporne).

Powód przedstawił wystawcy i awaliście weksel do zapłaty poprzez pisma zawierające wezwanie do wykupu weksla, doręczone A. K. (1) i M. K.. A. K. (1) nie odebrała wezwania wysłanego za pośrednictwem Poczty Polskiej w terminie, zaś M. K. wezwanie doręczono dnia 29 sierpnia 2011 r. (dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem kopia wezwań, k. 31, 34, zwrotnych potwierdzeń odbioru, k.30, 33).

Z uwagi na częściową spłatę zobowiązania wekslowego wierzytelność powoda na dzień 26 marca 2012 r. wynosiła 116.863,13 zł (okoliczności bezsporne).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o przedstawione dowody, uznając ich wiarygodność i moc dowodową jako logicznych i spójnych.

Autentyczność i prawdziwość przedłożonych dokumentów nie była przez strony kwestionowana, nie budziła także wątpliwości Sądu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności wyjaśnić należy, iż w toku postępowania w sprawie niniejszej nastąpiła zmiana podmiotowa dotycząca powoda. Powód - (...) sp. z o.o. została połączona, przez przejęcie w trybie art. 492 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (dalej jako „k.s.h.”), na podstawie uchwały Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. z dnia 26 lutego 2014 r. oraz uchwały (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z dnia 26 lutego 2014 r. (informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS (...) S.A. z siedzibą w K., k. 139).

Zgodnie z art. 494 § 1 k.s.h. spółka przejmująca albo spółka nowo zawiązana wstępuje z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej albo spółek łączących się przez zawiązanie nowej spółki. Dniem połączenia jest dzień wpisania połączenia do rejestru właściwego według siedziby spółki przejmującej (art. 493 § 2 k.s.h.).

Tym samym, z uwagi na sukcesję uniwersalną praw (...) sp. z o.o., powodem w niniejszym postępowaniu stał się (...) S.A. z siedzibą w K..

Zgodnie z treścią art. 496 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. -Kodeks postępowania cywilnego (dalej „k.p.c.”) w razie prawidłowego wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, po przeprowadzeniu rozprawy Sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Powód dochodzi zapłaty zobowiązania wekslowego, poręczonego przez pozwaną.

Niespornym między stronami był fakt złożenia podpisu przez pozwaną na wekslu, porozumieniu wekslowym oraz oświadczeniu awalisty. Pozwana nie kwestionowała, że dokonała poręczenia wekslowego, ani zaległości w spłacie zobowiązania czy wysokości zobowiązania

Pozwana podniosła jednak, że powód w sposób niezgodny z porozumieniem wekslowym wypełnił weksel in blanco oraz, że dokonane przez nią poręczenie spowodowane zostało podstępym wprowadzeniem jej w błąd, w skutek czego złożyła oświadczenie o uchyleniu się od skutków poręczenia.

Abstrakcyjność zobowiązania wekslowego polega na tym, że zobowiązanie zachowuje ważność niezależnie od wszystkich przyczyn, które spowodowały jego powstanie. Dlatego też podstawa prawna zobowiązania nie może być wyrażona w treści weksla, a zarzuty przysługujące dłużnikowi wekslowemu są ograniczone, stosownie do art. 17 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz. U. z 1936 r. Nr 37, poz. 282, ze zm.). Zasada abstrakcyjności weksla ulega jednak poważnemu osłabieniu, jeżeli nastąpiło wydanie weksla in blanco o charakterze gwarancyjnym, a posiadaczem weksla jest pierwszy wierzyciel (remitent). Wydanie weksla in blanco stwarza specjalny rodzaj zobowiązania wekslowego, który różni się od zobowiązania wynikłego z wydania całkowicie wypełnionego weksla. Weksel in blanco jest ściśle związany z porozumieniem wekslowym, zawartym pomiędzy wystawcą a remitentem. Dłużnik może wówczas, zgodnie z art. 10 Prawa wekslowego, bez ograniczeń powoływać się na zarzuty poza wekslowe, wynikające ze stosunku podstawowego. Nie ulega wątpliwości, że weksel, którego dotyczy niniejsze postępowanie w chwili wystawienia był wekslem in blanco o charakterze gwarancyjnym. Zabezpieczał przyszłe roszczenia powoda mogące wynikać z zawieranej z wystawcą weksla umowy.

Sytuacja dłużnika wekslowego zależy od tego, czy odpowiada on wobec pierwszego wierzyciela (remitenta) czy też kolejnego nabywcy weksla. W odniesieniu do remitenta odpowiedzialność dłużnika jest o tyle łagodniejsza, że może on bez żadnych ograniczeń powoływać się na zarzuty tzw. subiektywne, w tym związane ze stosunkiem podstawowym.

Pozwana odpowiada wyłącznie jako poręczyciel wekslowy, a więc zgodnie z art. 32 ust. 1 prawa wekslowego, tak samo, jak osoba, za którą udzieliła poręczenia wekslowego, zatem o zakresie jej odpowiedzialności decyduje co do zasady i co do wysokości zakres odpowiedzialności A. K. (1), będącej wystawcą weksla. W konsekwencji poręczyciel weksla in blanco może zgłaszać skutecznie zarzuty wskazujące na wypełnienie weksla niezgodnie z deklaracją wekslową (wyroki SN z 12 grudnia 2008 r. IICSK 360/08, LEX nr 584726, z dnia 3 sierpnia 2006 r. IV CSK 101/06, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 listopada 2012 r., VI ACa 747/12).

Zarzut niezgodności wypełnienia weksla z porozumieniem wekslowym w istocie sprowadzał się do stwierdzenia, że z uwagi na użycie słowa „nabywanych” zamiast „nabytych” weksel nie może obejmować wierzytelności wymagalnych wcześniej niż przed dniem wpisanym jako data jego wystawienia.

Porozumienie wekslowe jest w istocie umową stron i jako taka podlega regułom interpretacyjnym określonym w art. 65 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (dalej jako „k.c.”). Te wskazują, że oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. W umowach zaś należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu.

Choć, w ocenie Sądu, kwestionowane przez pozwaną wyrażenie, na gruncie wykładni językowej, nie prowadzi do wniosków przez pozwaną przedstawionych, wszak w żaden sposób nie wskazuje na wyłącznie wymagalne po terminie wpisanym jako termin wystawienia weksla wierzytelności powoda, to należy zauważyć, że całokształt okoliczności zawierania porozumienia, związane było z początkiem współpracy pomiędzy wystawcą a remitentem weksla i stanowić miało zabezpieczenie należności powoda powstających w toku tej współpracy, a także innych wierzytelności, wynikających z różnych tytułów w ramach współpracy stron (§ 3 porozumienia). Co więcej, twierdzeniom pozwanej wprost przeczą postanowienia § 4 porozumienia, wiążące uzupełnienie przez remitenta weksla po bezskutecznym upływie ustalonego w fakturze terminu płatności.

Nie można więc stwierdzić, że powód nie wypełnił weksla w zgodzie z wiążącym go porozumieniem.

Odnosząc się zaś do drugiego z zarzutów, w pierwszej kolejności należy zauważyć, że kwestia dopuszczalności uchylania się od skutków oświadczeń woli na zobowiązanie wekslowe, z uwagi na jego abstrakcyjny charakter oraz treść art. 17 prawa wekslowego (osoby, przeciw którym dochodzi się praw z wekslu, nie mogą wobec posiadacza zasłaniać się zarzutami, opartymi na swych stosunkach osobistych z wystawcą lub z posiadaczami poprzednimi, chyba że posiadacz, nabywając weksel, działał świadomie na szkodę dłużnika), rodzi też pewne kontrowersje w doktrynie i orzecznictwie. Sąd Najwyższy wskazał, że poręczyciel nie może skutecznie podnosić wobec posiadacza weksla, iż udzielił poręczenia wskutek podstępu osoby, za którą poręczył lub wystawcy weksla (I. Heropolitańska, Komentarz do ustawy Prawo wekslowe, uchwała SN z 30 września 1996r. III CZP 85/96, OSNC 1996/12/153; uchwała SN z 31 maja 1994r. III CZP 75/94, OSNC 1994/12/238), jako że istotą poręczenia nie jest świadczenie, lecz gwarancja, że poręczyciel wykona zobowiązanie gdyby dłużnik go nie wykonał. Jednak pogląd ten został przez tenże Sąd zmodyfikowany, w ten sposób, że jeżeli weksel jest wciąż w posiadaniu remitenta (a więc pierwszego posiadacza, który uczestniczył w powstawaniu zobowiązania wekslowego), to poręczyciel wekslowy może uchylić się od skutków prawnych udzielonego poręczenia, jeśli działanie remitenta nosi cechy podstępu (wyrok SN z dnia 10 października 2000 r., sygn. akt V CKN 98/00). W takim przypadku, z uwagi na celowe działanie aktualnego wierzyciela wekslowego charakterystyczny dla prawa wekslowego formalizm zostaje złagodzony. Należy więc rozpoznać ten zarzut in meriti.

W sprawie niniejszej pozwana powołuje się podstępne wprowadzenie jej w błąd przez remitenta, a także wystawcę weksla, co do treści oświadczenia woli o poręczeniu weksla, co uprawnia ją do uchylenia się od skutków złożonego oświadczenia woli.

Zgodnie z art. 84 § 1 zd. 1 k.c. w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. W § 2 tego artykułu ustawodawca wskazuje jednak, że można powoływać się tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści (błąd istotny). Jeżeli jednak błąd wywołała druga strona podstępnie, uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu może nastąpić także wtedy, gdy błąd nie był istotny, jak również wtedy, gdy nie dotyczył treści czynności prawnej (art. 86 § 1 k.c.).

Przy analizie dotyczącej tego, czy wystąpiła tu relewantna prawnie wada oświadczenia woli, trzeba od razu wyłączyć te sytuacje, które nie stanowią błędu, choć mogą sprawiać takie wrażenie (Małgorzata Świdorska, Charakter prawny zobowiązania wekslowego w związku ze skutecznością zarzutów opartych na wadach oświadczenia woli [w:] Przegląd Prawa Handlowego, 2010 r. nr 5 s. 45-51).

Pozwana zeznała, że nie przeczytała podpisywanych dokumentów, pomimo że miała taką możliwość. Z podpisanych przez nią oświadczeń wynika, że zapoznała się z treścią porozumienia wekslowego, które w sposób jasny określało zasady wypełnienia poręczonego przez nią weksla w przyszłości.

Nie ma błędu, gdy ktoś podpisuje dokument nie znając jego treści, taka osoba bowiem nie myli się, akceptuje niejako treść dokumentu, jakakolwiek by nie była. To samo dotyczy sytuacji gdy podpisujący wyciągnął niewłaściwe wnioski na temat treści dokumentu i podjął niesłuszną decyzję (por. A. Szpunar, glosa do uchwały SN z dnia 31 maja 1994 r., III CZP 75/94, OSP 1995, z. 2, poz. 33).

Co więcej trudnym do przyjęcia jest argument pozwanej, że wystawca i remitent wprowadzili ją w błąd co do treści oświadczenia woli w postaci poręczenia wekslowego, gdyż nie poinformowali poręczyciela o stanie zadłużenia wystawcy wobec remitenta na dzień 22 sierpnia 2011 r. Jak wynika z oświadczenia M. K. poręczenie w dniu 17 listopada 2010 r. (data oświadczenia) było już dokonane, tym samym niemożliwe było informowanie pozwanej o stanie zadłużenia w blisko rok po tej czynności.

Również argument dotyczący braku egzemplarza porozumienia wekslowego, podpisanego także przez awalistę nie może zostać uznany za działanie wprowadzające w błąd pozwaną. Wszak niezależnie od powyższego podpisała ona dokument, a późniejsza konsultacja z mężem czy prawnikiem nie miała by już wpływu na treść i skutki złożonego oświadczenia.

Nie można przyjąć twierdzenia pozwanej, że w wyniku celowego działania remitenta, polegającego na niewskazaniu kwotowo górnej granicy sumy wekslowej, nie przemyślała ona kilkakrotnie swojej decyzji. W pierwszej kolejności brak jest podstaw do stwierdzenia, że taki obowiązek na remitencie ciążył, wręcz przeciwnie należy uznać, że tego typu zastrzeżenia leżą w interesie dłużnika wekslowego, a tym poprzez poręczenie stała się pozwana. Ona więc powinna ubiegać się o ograniczenie ryzyka związanego z odpowiedzialnością wynikającą z wypełnienia weksla in blanco. Nadto, od uczestników obrotu prawnego, posiadających pełną zdolność do czynności prawnych, a więc z założenia zdolnych do rozpoznawania znaczenia swych czynności, winno się oczekiwać umiejętności przewidywania konsekwencji składanych, w szczególności w ramach obrotu profesjonalnego, oświadczeń, a niewątpliwie także podejmowania przemyślanych decyzji.

Tym samym nie ma podstaw by uznać, że pozwana działa pod wpływem błędu, uzasadniającego uchylenie się od skutków oświadczenia przez nią złożonego.

Zarzuty dotyczące zasadności ekonomicznej przyjęcia poręczenia przez remitenta nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie, chociaż należy w tym miejscu podkreślić, że brak zgody, a nawet wiedzy jej małżonka, o dokonaniu przez nią poręczenia wekslowego, pozostaje bez wpływu na ważność dokonanej przez nią czynności prawnej. Faktem jest, iż zgodnie z treścią art. 36 § 1. k.r.o., oboje małżonkowie są obowiązani współdziałać w zarządzie majątkiem wspólnym, w szczególności udzielać sobie wzajemnie informacji o stanie majątku wspólnego, o wykonywaniu zarządu majątkiem wspólnym i o zobowiązaniach obciążających majątek wspólny. Przed reformą

k.r.o. dokonana ustawą z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. Nr 162, poz. 1691, ustawodawca dzielił czynności zarządu majątkiem wspólnym małżonków na czynności zwykłego zarządu i czynności przekraczające zakres zwykłego zarządu. Do dokonania przez małżonka czynności przekraczającej zakres zwykłego zarządu potrzebna była zgoda drugiego małżonka wyrażona w formie wymaganej dla danej czynności prawnej (art. 36 § 2 zd. drugie k.r.o. przed zm.). Brak ustawowych definicji czynności zwykłego zarządu i czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu majątkiem wspólnym wywoływał trudności związane z określeniem kryteriów, według których dana czynność zarządu miała być zaliczana do pierwszej bądź drugiej kategorii. W znowelizowanym k.r.o. ustawodawca zrezygnował z pojęć czynności zwykłego zarządu i czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu majątkiem wspólnym małżonków i stworzył zamknięty katalog czynności prawnych, do dokonania których przez jednego małżonka potrzebna jest zgoda drugiego małżonka (art. 37 § 1 k.r.o.).

Zgoda drugiego małżonka jest potrzebna do dokonania:

- 1) czynności prawnej prowadzącej do zbycia, obciążenia, odpłatnego nabycia nieruchomości lub użytkowania wieczystego, jak również prowadzącej do oddania nieruchomości do używania lub pobierania z niej pożytków;
- 2) czynności prawnej prowadzącej do zbycia, obciążenia, odpłatnego nabycia prawa rzeczowego, którego przedmiotem jest budynek lub lokal;
- 3) czynności prawnej prowadzącej do zbycia, obciążenia, odpłatnego nabycia i wydzierżawienia gospodarstwa rolnego lub przedsiębiorstwa;
- 4) darowizny z majątku wspólnego, z wyjątkiem drobnych darowizn zwyczajowo przyjętych.

Poręczenie wekslowe dokonane przez pozwaną M. K. nie mieści się zatem w katalogu czynności prawnych, dla ważności, których zgoda małżonka jest wymagana.

Rozstrzygnięcie o kosztach Sąd oparł o przepis art. 98 § 1 k.p.c. przewidujący zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Tym samym wniosek pozwanej o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu podlegał oddaleniu. O kosztach należnych powodowi od pozwanej orzeczono natomiast w nakazie zapłaty z dnia 22 czerwca 2012r., który stosownie do art. 496 k.p.c. został utrzymany w mocy.

Mając na uwadze powyższe, w oparciu o wskazane przepisy Sąd orzekł jak w sentencji.